

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **T. L. K.**, zast. JUDr. Petrem Novotným, advokátem, se sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2019, č. j. OAM-429/ZA-ZA11-LE27-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2019, č. j. 1 Az 15/2019 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Městský soud v Praze nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti tomuto rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítl nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a v nedostatečném vyvrácení jeho argumentace potvrzující důvodnost podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nezákonnost kasační stížností napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v tom, že skutkové závěry nemají oporu ve spisu. Stěžovatel městskému soudu vytknul, že se nevypořádal se všemi důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tyto naopak zčásti nemístně zlehčoval a zčásti ignoroval. Stěžovatel jasně prezentoval obavy z návratu do země původu z důvodu probíhajícího dlouhodobého vnitrostátního ozbrojeného konfliktu, kdy po návratu na Ukrajinu by musel nastoupit do armády a jít válčit, což s ohledem na strach o vlastní život nechce. Navíc je to i v rozporu s jeho vyznáním.

[4] Přestože faktické boje probíhají aktuálně převážně ve východní části země, nelze podle stěžovatele zlehčovat ani situaci v západní části, neboť v průběhu uplynulých

dvou let došlo k opakovaným násilnostem, jejichž oběťmi se stali nevinní civilisté, a to právě na západě Ukrajiny. Uvedená fakta nevzal městský soud v úvahu. Pokud by městský soud ověřil řádně veškeré stěžovatelem tvrzené skutečnosti, musel by dojít k závěru, že je naplněn přinejmenším důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu z důvodu vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti svévolným násilím v situacích vnitřního ozbrojeného konfliktu.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření popřel důvodnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný uvedl, že zjistil skutečný stav věci a zabýval se podrobně všemi uplatněnými tvrzeními stěžovatele, které neshledal azylově relevantními. Skutečnost, že účast na bojových akcích je v rozporu s jeho vyznáním, stěžovatel zmínil poprvé až v podané kasační stížnosti, přičemž nijak nekonkretizuje, o jaké vyznání se jedná. V předcházejícím řízení stěžovatel pouze uvedl, že je pravoslavného vyznání, nezmínil se však, že by toto jeho přesvědčení bylo důvodem, proč se odmítá zúčastnit bojových operací.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[9] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřekoumatelností kasační stížností napadeného rozsudku spatřovanou v nedostatku důvodů a v nedostatečném vyvrácení argumentace stěžovatele potvrzující důvodnost podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil, neboť městský soud se v napadeném rozsudku řádně zabýval všemi žalobními body, jedná se o rozhodnutí srozumitelné, opřené o dostatečné odůvodnění, ze kterého je zcela zřejmé, proč soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[11] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že bezúspěšnost zcela obecné námitky týkající se nedostatečného soudního přezkumu postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu bez upřesnění konkrétních pochybení jak soudu, tak správního orgánu, byla vyslovena v množství rozhodnutí zdejšího soudu, námtkou lze uvést rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61.

[12] Ohledně námitky týkající se ohrožení ozbrojeným konfliktem je třeba odkázat na konstantní judikaturu NSS (např. rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, č. 1840/2009 Sb. NSS), podle které nestačí k udělení mezinárodní ochrany pouhá existence ozbrojeného konfliktu na území země původu žadatele, ale žadateli musí v důsledku takového konfliktu hrozit reálná újma, např. v podobě vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. V situacích tzv. totálního konfliktu hrozí vážná újma v zásadě každému žadateli přicházejícímu z této země původu či postiženého regionu, neboť pouhá přítomnost na území této země nebo regionu jej vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity. Pokud ozbrojený konflikt nemá charakter tzv. totálního konfliktu, musí žadatel *„prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on.“*

[13] K bezpečnostní situaci na Ukrajině se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. i v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Azs 239/2015 - 26, kde konstatoval, že *„[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* Stěžovatel neuvedl, že by již v důsledku předmětného konfliktu utrpěl újmu a jak již příléhavě konstatoval městský soud, stěžovatel pochází z oblasti, ve které je bezpečnostní situace stabilní.

[14] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že výkon vojenské služby obecně není důvodem k udělení mezinárodní ochrany nebo doplňkové ochrany (viz rozsudky NSS ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, a ze dne ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 Azs 28/2015 - 24). Nejvyšší

správní soud tak uzavírá, že stěžovatelem vyjádřené obavy nejsou relevantní z hlediska možného udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Konflikt na Ukrajině totiž „nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy,“ a je izolován ve východní části země (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17).

[15] Námitka stěžovatele, že se bojových operací nemůže zúčastnit z důvodu svého vyznání, je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem, ač mu v tom nic nebránilo. Nad rámec potřebného odůvodnění k této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že se mu jeví jako účelová a neopodstatněná, neboť stěžovatel se ve správním řízení ani v řízení o žalobě před městským soudem o svém vyznání v uvedené souvislosti nezminil a neuvedl ani žádné bližší a konkrétní skutečnosti.

[16] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto nepřistoupil k meritornímu přezkumu kasační stížnosti a podle § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost.

[17] Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu